

Julekalender

Montys jul

1. december

Monty ligger blødt i fodenden af den godt to meter lange seng. Lugten fra de to fødder, der stikker ud under ninjagodynene, afslører, at han er hoppet op i Peters seng i nat. Peter er 6 år. I den anden ende af værelset ligger Molly under sin prinsessedyne. Belle, hedder prinsessen. Molly er 4 år. Monty er en sort labrador, der elsker at ligge i en af børnenes senge og vågne lige så langsomt. Han nyder, at mor for det meste skal kalde 3-4 gange, før børnene tager sig sammen til at stå ud af sengen.

Monty lægger forsigtigt en pote op på Peters ben. Han lukker øjnene og slumrer lidt videre. Udenfor er det stadig mørkt. Klokkens lille viser har netop sneget sig om på den anden side af 5-tallet.

Monty åbner let sin mund og griber ud efter en godbid, han ser i drømmen.

Pludselig ryster jorden under ham. Som blev den søvnige lille by netop nu ramt af et forfærdeligt jordskælv, han springer ud af sengen og gør af sine lunges fulde kraft.

Peter ligger ikke længere i sengen. Dynen er sparket ned på gulvet. Det samme er sket ovre hos Molly.

Monty panikker og gør endnu højere. Der kommer larm inde fra soveværelset. Det lyder som, om der er spøgelser derinde. Uuuuuu, Uuuuu, lyder det derindefra.

Monty gør sig flad og sniger sig hen mod døren. Han skubber den forsigtigt op med sin snude, og rammes af et højst besynderligt syn.

Derinde hopper Peter og Molly rundt i sengen mellem fars og mors kroppe, mens de råber: ”juuul juuul. Det er juuuuuuuuul.”

Det går op for Monty, at rystelserne på værelset skyldtes, at Peter var sprunget ud af sin seng midt i Montys søde drømme.

Natlampen sender sit skarpe lys ned i ansigtet på mor, hvis øjne knap har åbnet sig endnu. Far forsøger ihærdigt at trække dynen med sig, mens han vender ryggen af sin hvide undertrøje mod mor og de to hoppende børn.

– Jul, tænker Monty. – Hvad er det nu lige jul er for noget?

Hver gang han tænker på ordet, er det som om, hans tænder løber i vand. Han lister op i sengen i håb om at blive klogere på det ord, han ved, han har hørt før, og som minder ham om noget dejligt, men som han ikke helt kan sætte billeder på.

Far sparker dynen af.

– Ej nu er hunden her også, og den savler helt vildt, siger han og springer ud af sengen. Han ryster den ene fod, som strinter væske af sig, som en hund, der netop har været ude at bade.

– Føj, siger han, inden han forsvinder ind på badeværelset og tænder bruseren.

Mor har sat sig op i sengen. Hendes øjne ligner stadig mere små rifter i huden end øjne.

– Hvad skete der? Spørger hun med en lettere rusten stemme.

– Det er jul, det er jul, lyder det fra de to børn, mens savlen vælter ud af munden på Monty, mens han kigger undskyldende på mor.

2. december

Efter julemåneden nu har varet i mere end 40 timer, er der langt om længe faldet nogenlunde ro på familien.

Selvom det er december, går mor og far stadig på arbejde, Molly går stadig i børnehaven og Peter går stadig i skole.

Monty går stadig hjemme og passer på huset, mens de alle er afsted. Han forstår stadig ikke helt, hvad det var for et postyr, der ramte familien i går morges.

Til stor irritation for far, savler Monty stadig, når han hører om eller tænker på jul. Når familien kommer hjem, skal de altid passe på, hvor de går, fordi der er små søer af savl rundt omkring i huset. Monty er en flink hund, så han guider selvfølgelig sin kære familie uden om pytterne, når de kommer ind, men det er som om, det ikke helt er nok.

Far snakker hele tiden om, at der må være noget i vejen med Monty. Han foreslår faktisk, at de skal tage ham til dyrlæge.

Peter og Molly er ligeglade med, at han savler lidt. De synes stadig, han er verdens bedste hund. Det synes far helt sikkert også, men når man sådan går og savler, kan folk godt lige komme til at glemme, hvor dejlig man faktisk er.

Det ved Monty godt, og han håber, at savleriet snart slutter. Han kan jo ikke fortæller, at det bare er fordi, han tænker på jul, og hvem ved. Måske er han faktisk i virkeligheden syg.

3. december

Monty vågner denne morgen i Mollys fodende. Hendes fødder dufter ikke helt af så meget som Peters. Da det endelig lykkes for mor at vække Molly, får Monty et kæmpe kram af den lille pige.

– Jeg elsker dig, Monty, siger hun og krammer ham, til han næsten helt mister pusten.

Hun træder ud af sengen og går hen mod en hylde, som hun ikke plejer at gå hen til. På hylden er der fire æsker med en masse låger.

Monty synes, det er meget mærkeligt. Han følger efter Molly hen til hylden. Han plejer ellers at være hurtig til at løbe ned til madskålen, men det her virker spændende.

– Vil du se mine julekalendere, Monty? Spørger Molly.

– Wruf, siger Monty og taber en dråbe savl ned på den højre forpote.

Molly fortæller, at hun skal finde nummer tre i alle kalenderne. Monty kan lugte, at der er noget lækkert inde i kassen, så han forstår ikke, hvorfor hun ikke bare skynder sig at åbne den.

– Man skal gøre det i den rigtige rækkefølge, lyder det fra Molly.

Fra den anden ende af værelset kan Monty høre smaskelyde. Han lister sig derhen. Værelset er stadig mørkt. Han bruger sin gode hørelse og sin snude til at finde frem til smaskeren. Det er selvfølgelig Peter. Han har noget vellugtende brunt snask i den ene mundvig. Monty savler lidt igen.

– Dfu må ægge fsige nåwt til no'n, lyder det fra Peters overfyldte mund.

Han presser indholdet af munden ned i halsen og synker den brune masse. Så slår han et par klik med tungen, som om han er lidt tør i ganen. Der er store brune klatter på hans pyjamas, og på hans hylde, ligger en masse iturevet pap.

– Glæder du dig ikke til juleaften? Spørger han Monty

Monty savler.

– Så får du årets største og lækreste kødben, kan du huske det, fortsætter han.

Og med ét dæmrrer det for Monty. Jul, juleaften, sne, nisser, kødben, hygge, julesange, kødben, kødben og kødben.

Han sætter i et glædeshyl over den pludseligt genvundne hukommelse.

Molly kommer over. Hun har taget et par bidder af en rund brun skive på størrelse med en tokrone.

– Årh du glæder dig så meget til jul, siger hun og lægger resten af den brune skive over på sin hylde.

Pling, siger dråben, der falder fra Montys underlæbe, da den rammer gulvet på værelset.

4. december

Monty har haft svært ved at sove hele natten. Hans hundekurv har sejlet i savl, og han er blevet smidt ned af både Mollys og Peters senge, da de begge fik våde tæer.

Drømmene om juleaften har kørt rundt i hovedet på den sorte labrador. Kødbenet, der plejer at være større end labradorhvalpe, har danset i hans indre, som knoglerne i tegnefilmen om Valhalla.

Selvom natten ikke har budt på lange perioder med lukkede øjne, føler han sig ikke træt. Han går rundt i en salig rus af dagdrømmeri, mens han troligt følger Molly, når hun åbner sin julekalender, og mor når hun tænder kalenderlyset. Han kan ikke tælle, men han kan se, der bliver færre tal på både julekalender og kalenderlys.

Julen er den bedste tid på året, synes Monty.

Udenfor er frosten begyndt at knitre i de nøgne træers grene. Bilerne kører mere forsigtigt, end de plejer. Det tager længere tid for dem at bremse, og der kører store traktorer med saltbeholder og spreder enhver form for glat belægning fra vejene.

Man kan heller ikke have, at byens gamle damer falder og knækker hoften her op mod jul. Det ville ganske enkelt være for trist. Derfor kastes der også lag af salt på fortovene.

Monty har haft ondt i sine poter de sidste dage. Han har ikke haft lyst til at komme ud. Ikke fordi det er koldt, men mere fordi det gør så ondt i poterne, når de går tur.

Peter har trukket ham afsted, så han fik helt ondt i hals og nakke.

– Det er åbenbart meget vigtigt, jeg kommer ud, tænker Monty.

Når de kommer ind igen, lægger Monty sig over i hundekurven, som mor har gjort sirligt ren. Han slikker på sine poter, som smager af salt. Han har rifter på trædepuderne og klynker lidt. Det svider.

– Nååårh glæder du dig bare så meget til jul, lyder det fra far, mens han står og rører i decembers fjerde omgang risengrød.

5. december

Monty vågner i fodenden af Peters seng. Fødderne er helt rene. Sådan er de altid om vinteren. Når det er sommer, er de helt anderledes.

Monty hopper ned af sengen og hyler højt.

– Hvad sker der? Spørger Peter forskrækket og aer Monty på halsen.

Molly sætter sig op i sengen med et sæt.

– Hvad var det? Spørger hun.

– Det var Monty, der hylede, da han sprang ned af min seng, fortæller Peter.

Molly kommer hen til Peter og Monty, der sidder for enden af Peters seng.

– Er du kommet til skade? Spørger hun.

Monty ville ønske, han kunne svare andet end bare at lægge sig ned på maven og slikke på sine poter.

Molly løber ind og henter mor og far. Hun fortæller dem, hvad der er sket.

– Åh nej, bare han ikke har brækket noget, siger mor.

– Nej og så lige op til jul, siger far.

En dråbe savl forlader langsomt Montys mund og trækker en lang tråd ned mod gulvet. Dråben slipper først læben, da den anden ende rammer gulvet.

Far tager fat om Montys ene pote og kigger på trædepuderne. Han ser hundens mange rifter.

– Se, siger han og viser poterne til de andre.

– Sikke mange sår, siger Molly.

– Hvor længe har han mon haft dem, spørger mor.

– Det ved jeg ikke, men de sidste gange, jeg har gået tur med ham, har han ikke rigtig villet gå. Så har jeg skullet trække ham afsted, fortæller Peter.

– Stakkels Monty, siger mor og fortsætter: Det er jo på grund af den salt, der ligger på fortovene.

Det kan hans små poter slet ikke tåle.

– Det har jeg læst om, men hvor var det nu, jeg så det, siger far.

– Mon ikke det har været på hunden.dk? spørger mor.

– Nåh jo selvfølgelig, hvor skulle det ellers være, griner far.
De ringer til dyrlægen, som sætter Monty i behandling.

6. december

Montys poter har det bedre. Han er så småt begyndt at kunne gå normalt igen. Han er glad for den hjælp, han har fået af familien, og viser det ved at gå ekstra tæt på dem. Dog er han lidt træt af, at der skulle gå så længe, inden de opdagede det. Men sådan er mennesker jo.

Dagen går med, at han som sædvanligt er alene hjemme, mens familien er på arbejde, i skole og i børnehave.

Hjemmet er så småt ved at ligne et rigtig julehjem. Der hænger guirlander fra loftet, musetrapper fra lamperne, kravlensisser på væggene og på den gamle skænk i stuen står familiens nisselandskab på et blødt leje af vat.

Monty kan godt huske sin første jul, da han var hvalp. Dengang var han ikke så populær, da han hele tiden kom til at ødelægge den megen pynt af papir. For eksempel forsøgte han at presse snuden ind gennem en af løkkerne i en guirlande, som lå på gulvet. Han havde bare ikke set, at den anden ende af guirlanden hang fast i juletræet, som snart var væltet og lå med julekugler, stjerne, glitterstads, trommer og små nisser rundt om sig på gulvet.

Den dag var familien slet ikke glad for at se ham, da de kom hjem.

Det er de heldigvis i dag. Monty har været en god hund, siger de alle sammen, da de kommer hjem. Men det er nu heller ikke så svært at være en god hund, når man er alene hjemme. Man skal bare lægge sig i sin kurv og sove. Så er man en god hund.

Monty savner tiden som hvalp, hvor han lavede unoder. For selvom familien blev sure på ham, blev de altid glade igen.

– Det er kedeligt at være en voksen hanhund, tænker den sorte labrador for sig selv, inden han travet hen i hundekurven og lægger sig.

– Go' hund, siger far

7. december

Dagen er gået, som dage ofte gør. Der er ikke sket det store. Monty har været alene, og da Peter kom hjem, blev han luftet. Familien har købt nogle futter til ham, som han har på, når de går tur på de saltede fortove.

Han er faktisk ret træt af dem. De ser så fjollede ud. De er blå med hvide snefnug og ligner mest af alt etiketten på de juleøl, far drikker i weekenden. Men det er rart, at det ikke gør ondt i poterne længere.

Nu ligger han på sofaen mellem mor og far. Molly og Peter sover allerede. Der er helt mørkt udenfor vinduet og i stuen er det kun fjernsynet, der lyser op. En duft af kanel og kardemomme spreder sig fra mors kop te. Monty sukker dybt, inden han lukker øjnene og slumrer hen.

– TV-Avisen, lyder det højt og klart fra fjernsynet.

Monty åbner det ene øje lidt, men lukker det hurtigt igen.

Lydene af politik, krig, hungersnød og flygtningekriser blander sig i luften over Montys hoved og bliver et stort virvar af absolut ingenting.

Han er næsten helt inde i drømmeland, da en ukendt stemme bryder det kendte lydtape. Stemmer tilhører Torben Tæppetisser. Han er landets hundeminister. Han har engang skabt en topmoderne hundekennel, og det syntes statsministeren var så flot, at han skabte et ministerium til ham. Siden er der ikke rigtig nogen, der har hørt fra, til eller om ham.

Stemmen er en smule nasal, men alligevel aggressiv på en eller anden ubehagelig måde.

Monty åbner sine øjne, mens stemmen spidser Montys ører.

- Fra dags dato afskaffer vi kødben. Det er simpelthen ikke sundt for hundene at gnave i disse kødben. Jeg har ved selvsyn ... eller det vil sige, min kone har set ... eller min kones søster har hørt, at der var en hund, som fik et stykke kød fra et ben i den gale hals. Hunden døde på stedet.
 - Men hr. Tæppetisser, hvorfor lave en lov på så spinkelt et grundlag, spørger journalisten i fjernsynet.
 - Jeg vil det bedste for hundene. Derfor vil jeg fremme et sundt hundeliv, og det er usundt at dø, ergo skal kødben forbydes, lyder det fra ministeren.
 - Er du sikker på, at hunden døde på stedet, vil en anden journalist vide.
 - Jeg har ikke flere kommentarer, lyder det fra Torben Tæppetisser, inden han sætter sig ind i sin ministerbil og beder chaufføren om at træde på speederen.
- Monty ligger som forstenet. Øjnene er helt udspilede, ørene peger direkte mod loftet og munden er med et blevet tør som en mislykket klejne.
- Sikke noget, lyder det fra far.
 - Ja sikker noget, siger mor og rejser sig for at gå i seng. Far går efter hende.
 - Godnat Monty og ikke noget med at savle i nat, siger han.
 - Hvordan skulle jeg dog kunne savle nu, tænker Monty, der stadig ligger i samme position.

8. december

Det er tidlig morgen. Monty åbner sine øjne. Han ligger stadig på sofaen. Det sorte imiterede læder under hans krop er knastørt. Ikke en eneste dråbe savl har forladt hans ellers så savlende gab. Han løfter ikke hovedet. Ligger bare med det sorte labradorhoved på sofaens pude.

Fra værelset kan han høre Molly og Peter slås om Mollys chokolade, da Peters kalender jo allerede er tømt.

– Ingen kødben. Er verden da gået helt af lave, tænker Monty.

Morgenen går sin vante gang i resten af huset. Monty bliver bare liggende. Der er ikke nogen, der lægger mærke til ham. Det er som om, de glemmer ham, når han bare ligger helt stille og roligt. Han overvejer et øjeblik, om han skal gå hen til de andre, men han orker ikke. Så er det alligevel nemmere at være i fred.

– Er der nogen, der har set Monty, spørger mor.

– Ja han ligger vist inde på sofaen og slapper af. Han nyder godt nok, at det er ved at være jul, siger far og griner.

Monty sukker dybt. Yderdøren åbner og lukker sig. Så er alt stille i huset.

– Ingen kødben, tænker Monty igen.

Han travrer hen til sin madskål og knuser noget tørfoder mellem sine tænder. Han slubrer den smule vand ind, hans tunge kan fange. Resterne af det tørre foder bløder op i munden på ham og i et sekund er konsistensen næsten som kødet på et kødben.

Han sukker igen. Travrer hen til sofaen. Lægger sig. Lukker øjnene og åbner dem ikke før, huset igen fyldes med liv.

9. december

Det er ved at være aften. Monty har haft en stille og rolig dag. Han har bevæget sig en smule mere end i går, men han er stadig frygtelig ked af det. Far bliver ved med at sige, at det er dejligt, at julefreden har sænket sig over Monty, og at Monty aldrig har været så rolig som i disse dage.

– Ja det er dejligt, siger mor.

Ikke alle i familien har det som de to lettede voksne. På værelset sidder Molly og Peter og snakker sammen.

– Tror du Monty er syg? Spørger Molly

- Nej, hvorfor skulle han dog være det, svarer Peter.
 - Han er stille
 - Det behøver ikke betyde noget, forsikrer Peter, mens hans tanker flyver rundt i hovedet. For hvad nu, hvis Molly har ret. Monty har jo faktisk været stille, siden han fik ordnet poterne. Måske kunne han ikke tåle behandlingen. Hvor ville det blive en trist jul, hvis Monty skulle dø.
 - Bare rolig, Molly. Monty er helt ok, lyder det fra Peters mund.
- Da familien er gået i seng, ligger Monty stadig i sofaen.
- Jeg må gøre noget, tænker han.

10. december

Det er tidligt morgen. Peter strækker sine bare tæer lidt ekstra i håb om at kunne varme dem under Montys varme krop. Men der er ingen krop at varme sig under.

- Molly sender du ikke lige Monty herover. Jeg fryser mine tæer, siger han.

- Jeg troede, han var hos dig, siger Molly.

De går ind til mor og far for at se, om han er gået derind. Det er han ikke.

- Han ligger nok bare på sofaen, det luksusdyr, griner far.

En kold vind trækker gennem stuen, da de to børn går derind. På sofaen ligger der ingen hund. Det imiterede læder er iskoldt, konstaterer Peter efter at have ført hånden hen over den plads, Monty plejer at ligge på.

- Jeg fryser, siger Molly.

- Det gør jeg også, men hvor er Monty, spørger Peter.

De kigger i hele huset. Han er der ikke.

Far står op og kommer ind i stuen.

- Hvem er det, der har glemt at lukke hoveddøren, siger han, det blæser jo en halv pelikan herinde.

- Hoveddøren, udbryder Peter.

- Hoveddøren, spørger Molly.

- Ja hoveddøren, siger far.

- Det ved jeg ikke, siger Peter, men Monty er her ikke.

- Er han væk, spørger far, har I ledt i hele huset?

- Ja, vi må finde ham, siger Peter.

Molly er allerede løbet ud ad hoveddøren i sin natkjole.

11. december

Som det er sket så ofte før i december måned, har vinden besluttet sig for at hjælpe chillfaktoren en hel del af vejen ned mod de -10 grader.

Monty lusker rundt tæt op ad husmurene for at få en smule læ. Lige nu virker beslutningen om at tage sagen om de forbudte kødben i egen pote ret uovervejende. Han ved ikke, hvor han skal gå hen, eller hvad han skal gøre. I virkeligheden er han helt på bar bund.

En stor sort Mercedes flyder gennem en pøl af sjap og mudder. Den kaster den kolde blanding direkte mod Montys forfrosne pels. Han når lige at bævre på forhånd, inden han bliver dynget til i halvfrosne stråler.

Bilen bremser foran en slagter lidt nede ad gaden. Monty kan ane en lille, kraftig person med en stramt bundet øreflap på hovedet. Havde Monty været tættere på, ville han kunne se, at hattens snor skar en dyb kløft i huden under mandens hage.

Der er noget bekendt ved manden, mener Monty.

Manden kigger sig hurtigt fra side til side, inden han forsvinder ind i slagterbutikken. 37 sekunder senere kommer den samme mand ud med en stor brun papkasse, som hurtigt bliver kastet ned i

bagagerummet på den sorte Mercedes. Han sætter sig ind på førersædet og forsvinder i en sky af røg, sjaap og vand.

Hjemme hos Montys familie er stemningen lige så lav som chillfaktoren ude i den virkelige verden. Monty er for alvor væk.

– Moooooonty, græder Molly, mens mor forsøger at trøste hende.

12. december

Monty vågner meget langsomt. Med halvlukkede øjne traver han tungt gennem stuen, ud i gangen, ind på børnenes værelse, hopper op i Mollys seng, og putter sig ind mod hendes tæer. De lugter fælt i dag. Monty åbner øjnene og springer forskrækket baglæns, mens han piber, som kun en meget forskrækket hund kan pibe.

For Monty er ikke gået fra stuen, ud i gangen, ind på værelset og op i sengen. I stedet er Monty gået fra en våd, gammel sofahynde, ud på fortovet, ind i en baggård og op i en affaldscontainer fyldt med alt for gamle afskårne fiskehoveder.

Nu husker han, at han jo ikke er derhjemme, men ude på en vigtig mission.

Han samler den smule værdighed han har tilbage op fra den våde asfaltbelægning, forsøger at slikke den værste fiskedunst ud af sin sorte pels og vandrer stolt som en politihund ud på fortovet.

Af en eller anden grund har Monty på fornemmelsen, at det, han havde set foran slagterbutikken i går, var meget vigtigt. Derfor spankulerer han rutineret direkte hen mod butikken.

Over glasdøren ind til den flisebelagte kødhandler hænger et stort skilt. Slagter Flæske - skal du have medister, bøf eller steg - ring til mig. Står der på skiltet.

En liflig duft af røget, speget og kogt kød kildrer Montys sultne næsebor. Han har ikke fået et ordentligt måltid, siden han løb ud gennem fordøren hjemme hos familien.

Han lægger sig på lur for at se, om den mystiske mand igen kommer forbi slagteren. Men det er svært at være en hemmelig agent på togt, når ens pels stadig udsender en kraftig hørm af rådne fiskehoveder.

Folk, der kommer forbi, kigger forskrækket op, når dunsten hamrer ind mod deres forfrosne næser. Flere snakker om, at nu er det altså for galt med ham Slagter Flæske, og nogen har også læst et sted, at han engang har fået en sur smiley, og der er også nogen, der har hørt om nogen, der har læst om nogen på Facebook, som engang har fået diarre efter at have mæsket sig i en blodpølse fra Slagter Flæske.

Monty bliver flov. Han lister forsigtigt ud mellem den stærkt kommunikerende flok af mennesker, og med et er stanken forsvundet, og hele den arrige hob, stopper med at tale på samme tid og går ind og handler aftensmad hos Slagter Flæske.

Forsøg nummer et mislykkedes, men agent Monty må forsøge igen i morgen. Resten af dagen bruger han på at finde noget vand, han kan vaske sig i.

Hjemme hos familien er der igangsat en større eftersøgning. Fjerne og nære slægtninge samt et par perifere facebookvenner er mødt op for at male skilte og skrive efterlyst med store farverige bogstaver.

13. december

Monty vågner på den fugtige sofapude, som enten er tabt fra en lastbil eller glemt at blive samlet op til storskrald. Maven og poterne er våde. Den stride decemberblæst gør det absolut ikke nemmere at være agent gadehund.

Han havde taget en svømmetur i en nærliggende sø i går aftes for at få den værste stank væk. I dag kan han konstatere, at det har virket. Han kan endnu engang gå rank og stolt uden at tænke på, hvad de forbipasserende mon tænker om ham.

Han lunter atter engang hen til Slagter Flæske for at se, om den sorte bil kommer tilbage. Mens han venter, går han lidt rundt om butikken. Han er sulten.

I baggården forsøger han at finde nogle rester, der er smidt ud fra slagterbutikken. Han finder en skraldespand og lister låget af den. Det er ikke altid rart at være hund med en god lugtesans.

Men han er så sulten, at han alligevel kigger det fordærvede kød igennem. Synet er ikke fristende.

Pludselig åbner en dør bag ham. En rødhåret dreng med fregner i hele ansigtet spørger Monty, hvad han dog laver.

Monty bliver flov. Han ved godt, at det ikke sømmer sig for en rigtig hund sådan at gå på rov i skraldespande.

Han lægger hovedet ned mellem sine forpoter i skam.

– Du skal da ikke spise af den gamle mad, her, lyder det fra den rødmossede dreng, der kaster en stor saftig bøf lige mod Montys gab.

Monty spiser bøffen med stor lyst. Bagefter er han så træt og mæt, at han vælger at udskyde sin mission til næste dag. Han går derfor tilbage til sin pude.

Netop som Monty er forsvundet ned mod puden i baggården, kommer to kendte skikkelser frem. Det er Molly og Peter, som er ved at hænge plakater op.

ÆFT ER LYST:

Har du set vores hund som der hedder Monty her eller et andet sted så må du gerne ringe til vores mor eller vores far

Molly og Peter

Under teksten er en blyantstegning af Monty og nederst står telefonnumrene på mor og far.

Plakaten hænger de op i telefonpælen lige uden for Slagter Flæskes butik.

– Det var den sidste, siger Peter trist

– Det var den sidste, gentager Molly

Sammen går de hjem

14. december

Egentlig var det meningen, at de mange mennesker, som havde været samlet hjemme hos familien i forgårs alle skulle ud at hænge plakater op. Desværre endte aftenen med, at far trak to flasker rødvin og 48 øl op. Så tændte han musikken, for det var så sjældent der var så mange folk i huset.

Derfor havde Molly og Peter taget sagen i deres egne små børnehænder.

– Tror du der er nogen, der finder Monty, spørger Molly.

– Jeg ved det ikke, svarer Peter, men nu har vi da gjort, hvad vi kunne.

De to børn har hængt fem plakater op, som de med møje og besvær har kreeret med halve farvekridt, blyantstumper og fingerkramper.

Dagen går. Molly og Peter spørger utålmodigt flere gange mor og far, om der er nogen, der har ringet.

Det er der ikke.

Inde i byen har Monty sat sig ved siden af Slagter Flæskes slagterbutik. Det er tre dage siden, den sorte Mercedes var her sidst. Alligevel er det først nu, Monty løfter hovedet og kigger på de andre butikker i gaden. På den anden side af vejen ligger Søren Snudes Skoforretning, Basses Bageri og Troels Talblinds Bingohal.

– Måske er det også bare ligemeget det hele. Alle er jo ligeglade. Er jeg virkelig den eneste i hele verden, der elsker kødben, tænker han.

Men så er det, der sker noget. For mens butikkerne fortsat blinker med deres uimodståelige tilbud, og horder af mennesker vrimler ind og ud gennem dørene, så er billedet helt anderledes, når Monty lader blikket vandre lidt til siden af hver butik. For her sidder den ene hund efter den anden og kigger slukøret ned i de knækkede fortovsfliser.

– Nej fandme nej, tænker Monty. Jeg må fortsætte min mission.

Af bare begejstring kommer han til at hyle, bjæffe og gø på samme tid.

– Hold kæft, køter, siger en mand, der går forbi, mens sneen daler stille ned over byen.

15. december

Monty har stort set ikke sovet hele natten. Han har spekuleret på, hvordan han skal få sit julekødben tilbage. Trods de mange søvnløse timer er han ikke kommet nærmere en løsning. Flere og flere hunde går triste rundt i gaderne. Himlen er grå og sneen, der havde lagt sig så fint, er blevet til gråt snavs og alt for kolde vandpytter.

Lysskiltet over Troels Talblinds Bingohal knitrer og pludselig forsvinder noget af lyset, så der bare står Tro Tallin s Bing hal.

Med et brydes den grå og pærespringende stemning af en voldsom motorlarm. En sort Mercedes bryder frem gennem tågerne, dækkene hviner og bilen bliver kastet ind til fortovs-kanten foran Slagter Flæskes butik. En grå klump snavs rammer Monty midt på snuden.

Denne gang er han klar. Det er øjeblikket, han har ventet på. Ud af biles stiger igen manden med øreflaphatten stiger igen ud af bilen.

– Vent her, siger han.

Stemmen får det til at løbe koldt ned ad ryggen på Monty. Den er på en og samme tid nasal, aggressiv på en meget ubehagelig måde

– Hov, tænker Monty.

Inde bag øjnene foregår der en helt masse, men det kan man ikke umiddelbart se. Monty er ikke i tvivl om, at han har hørt stemmen før. Han kan bare ikke kombinere den med noget menneske. Et omrids af en mandsperson dukker op i erindringerne. Han forsøger at få det til at passe med den mand, der lige nu med hastige skridt er på vej ind til Slagter Flæske.

Med et er det som om, en af pærerne fra Troels Talblinds Bingohal er hoppet over i hovedet på Monty. Med et PLING, der giver genlyd i Montys hoved, og ville have givet folk med den slags tendenser migræne i 14 dage, går det pludselig op for Monty.

– Det er Tæppe TissetorbenTippe Tossetræben John?..... Nej det er Torben Tæppetisser i egen ubehagelige person.

Atter engang slutter besøget hos Slagter Flæske med, at Torben Tæppetisser kommer ud med en stor brun kasse, som kastes i bagagerummet, inden hundeministeren tripper ind på bagsædet, og råber ”kør”.

I sin travlhed har hr. Tæppetisser, som han tituleres de få gange, han forvilder sig op på Folketingets talerstol, tabt et lommeørklæde ned i den mørkegrå snavs.

Monty snuser til det og får straks fært. Han iler efter duftsporet, som fører ham lige ind midt i Slagter Flæskes butik.

– Hvad vil du her, spørger Flæske og peger på Monty med en halvvrå rullepølse.

Monty lister forsigtigt ud igen. Han dufter igen til lommelærklædet, og kan nu udover duften af friskt kød, også fange en mere hengemt duft. Den dufter lidt som det tøj, far har liggende bagerst i klædeskabet. Det tøj han kunne passe for 15 år siden, og som han er sikker på, han igen vil kunne passe, når han bare lige taber sig lidt.

Den hengemte duft fører Monty på en længere rejse langs sporene fra den sorte Mercedes. Jo længere han kommer i sporet, des mere overtager duften af dieselos pladsen i Montys snude. Til sidst må han give op. Han finder læ under en lille træbro, hvor han falder i søvn. Det har været en lang og udmattende dag.

16. december

Det er morgen. Hjemme hos familien siver julestemningen langsomt ud med håbet om at finde Monty igen.

Far forsøger ihærdigt at piske stemningen op ved at danse rundt i stuen, hver gang han får lejligheden.

– Nu er det jul igen og nu er det jul igen....., gjalder det ud af fars vidt åbne gab, mens hans ben spjætter rundt i stuen som var han en rutineret riverdancer.

Det hjælper dog ikke. Molly og Peter gider ikke at være i julestemning. Hver aften slukker de fjernsynet, når der kommer julekalender.

16 kilometer derfra er Monty godt i gang med dagens mission. Han skal finde ud af, hvor duften af den hengemte Torben Tæppetisser ender.

Monty har sat sig på træbroen. Blandt nogle træer lidt længere ned ad vejen rækker en søjle af røg ud mod de grå skyer på himlen. Monty bestemmer sig for at undersøge, hvad det er.

Da han når træerne, ser han en postkasse. Den er hvid og stoppet til med reklamer. Der står ikke navn på postkassen. Et syvtal vender på hovedet og ligner en mand, der står på ski på den hvide baggrund.

Monty presser maven ned mod jorden og sniger sig ind mod huset. Udenfor et lille halvtag kan han se den sorte Mercedes. Chaufføren sidder i bilen. Han børster tænder, mens han kigger sig i bakspejlet.

Monty sniger sig helt tæt forbi bilen. Han vil hen til huset for at se, hvad Torben Tæppetisser laver. Han når op til huset. De første tre vinduer, han når, kunne lige så vel have været mursten, da det er umuligt at se gennem dem.

Lidt fremme kan han se et rødt skær, fra et vindue. Han lister derhen. Stiller sig på bagben og lader forpoterne hvile på kanten af vinduet, mens han kigger ind i huset. Han får et chok.

Derinde sidder Torben Tæppetisser midt på gulvet. Rundt om ham står tårne af brune papkasser. Han ser, at det er papkasserne, der har skærmet for, at han kunne se ind ad de andre vinduer.

I sine hænder har Torben Tæppetisser et kolossalt kødben, som han grådigt gnaver af. En blanding af savl og kødsaft vælter ned over hans fedladne kæbeparti og ned over den bare mave. Maven ligner næsten et helt landskab med åer af kødsaft og savl, der løber gennem bjerge af mandepatter, vildnis af utæmmet brystbehåring og rundt om den kollesale, udspilede ø, der er Torben Tæppetissers vom.

Hans små stramme underbukser kan ikke absorbere den megen saft, der drypper ned fra overkroppens vilde natur, hvorfro Torben Tæppetisser sidder i en sø af egen savl og kødbenets saft.

– Was machen sie hier, lyder det pludselig bag Monty.

Det er chaufføren, som er kommet ud af bilen.

Monty har svært ved at svare.

17. december

Molly og Peter har ikke sovet i nat. Der er en uge til juleaften, men det kunne lige så godt være den 17. januar for julestemning er der ikke noget af.

– Jeg vil finde Monty, siger Molly

– Det vil jeg også, siger Peter.

Ind på værelset kommer far. Han sætter sig på kontorstolen ved skrivebordet. Stoleryggen knirker, da han læner sig tilbage. Forskrækket skynder han sig at læne sig frem. Han lægger underarmene på sine ben og folder hænderne foran knæene.

– Jeg ved godt, det er svært for jer, men jeg tror altså vi må indse, at Monty nok ikke er her mere, siger han forsigtigt.

– Det ved jeg da godt. Han forsvandt jo for nogle dage siden, lyder det undrende fra Molly.

– Jeg mener, at han slet ikke er her mere. At han Er død

– Monty er ikke død, udbryder Peter. Hvorfor siger du sådan noget.

– Monty har været væk længe nu. Jeg tror ikke, han kan klare sig i den kulde. Jeg er bange for, han er frosset ihjel, eller måske er han blevet kørt ned, siger far.

– Hold op, hold op, hold op, skriger Peter, mens han presser begge pegefingre ind i ørene og lukker øjnene.

Far forsøger at trøste ham, men han skubber far væk.

– Gå din vej, råber Peter.

Far lader børnene gå alene. De kan høre, han snakker med mor ude i køkkenet.

– Hvad skal vi gøre, spørger Molly

– Vi må finde Monty, siger Peter bestemt.

Han finder sin skoletaske og vender den på hovedet. Ud falder bøger, pennalhus, sammenkrøllet papir, to mapper, en sort og fladmast banan, en drikkedunk og en lineal.

Han fylder noget tøj i tasken. Putter drikkedunken tilbage og tager nogle kiks, som han havde gemt i skabet.

– Kom Molly.

– Hvad skal vi?

– Vi skal finde Monty, siger Peter og åbner vinduet for Molly.

De hopper begge ud og går ind mod byen.

Inde i byen spørger de folk, om de har set Monty. De møder ikke nogen, der svarer ja. De fleste lader bare som ingenting og går videre.

De lister ind i Troels Talblinds bingohal for at spørge, om nogen har set Monty der. Men det er ikke til at få øje på folk derinde. En tyk cigaretrøg fylder hele lokalet, og kun når en person suger i sin cigaret så spidsen lyser op, kan de ane den person, der sidder i den anden ende af cigaretten.

– BINGO, bliver der pludselig råbt fra tågerne.

En ung kvinde i lårkort nederdel trisser rutineret ned til bordet uden at gå ind i noget.

– Kom vi går, siger Peter.

Og det gør de. De går over mod Søren Snudes skoforretning, men lige da Peter skal til at tage i døren, bliver den låst. Klokken er 18.00.

De går om bag en mur, hvor de finder en gammel våd hynde til en sofa. Den er ikke pæn, men de er trætte i benene og sultne. De deler den pakke kiks, Peter har taget med, hvorefter de falder i søvn i hinandens arme på puden i baggården.

18. december

Det er helt mørkt. Den eneste lyd, der høres er små dryp fra dråber, der forlader en våd plet i loftet og rammer det kolde betongulv.

Udenfor skærer solen knivskarpe rifter i luften, sådan som kun en vintersol kan skære.

Ikke en mikroskopisk del af strålerne når det mørke rum. Her har aldrig været et vindue. I et hjørne anes to trætte øjne. Var de ikke så trætte, ville vi kunne genkende øjnene med det samme. Det er Montys øjne.

Det er anden gang, Monty er vågnet i rummet, hvor den tyske chauffør kastede ham ind, efter at have afsløret ham i at spionere på Torben Tæppetisser.

Et par timer efter, Monty var blevet kastet ind i rummet, var døren blevet åbnet og selveste Torben Tæppetisser havde aflagt den triste og forkomne hund et besøg.

– Nåårh der er nok en, der ikke kan holde snuden for sig selv. Jeg ved ikke, hvad du er ude på, men det her er min hemmelighed, og det skal det blive ved med at være, havde han sagt, inden han virfede sin flade hånd tæt forbi Montys frysende snude.

Han havde kastet en tør skive brød over skulderen, inden han grinende smækkede døren bag sig og forsvandt.

Siden har Monty ikke set eller hørt nogen mennesker. Bare dryp, dryp, dryp Dryp
Dryp, dryp, dryp Dryp. Lyder det inde i stuen, hvor Torben Tæppetisser endnu engang har sat sig på gulvet med et stort kødben i hænderne. Det er saften, der drypper ned mod gulvet. Grådigt æder han løs af det rå kød, mens hans hjerne kører på højtryk for at finde en løsning på problemet med hunden, der ved for meget.

Bliver hans hemmelighed afsløret, kan Torben Tæppetisser godt vinke farvel til drømmen om at blive statsminister i hvert fald de første par år, indtil en ny skandale rammer landet.

Dryp, dryp, dryp Dryp. Molly og Peter er gennemblødte af at ligge og sove på den våde sofapude. De har begge fået hundehår på deres tøj. Lange stride sorte hundehår. De fryser, men er klar til endnu en dag med eftersøgning.

De går ned ad gaden. Forbi de velkendte butikker, men da de passerer Slagter Flæskes butik, sker der noget mystisk.

– Har du set den butik før, spørger Peter og peger op mod et skilt.

– Hvad står der, spørger Molly.

– Carl S Juhl: Ris&Grød, læser Peter.

– Jeg vil se, jeg vil se, jeg elsker risengrød, råber den sultne Molly og styrter ind ad døren.

Peter følger forsigtigt efter. Inde i butikken står der store glaskolber fyldt med ris, og bagerst står en kæmpe tønne og bobler.

– H - h - hallo, siger Peter forsigtigt, som var han Jesper Olsen i en gammel fodboldsang.

– Haaarj er du sød, så har jeg en stor tønne grød, lyder det fra en lille mandsling, fra bag disken.

– Jeg er sød, jeg er sød. Jeg vil have grød, siger Molly.

– Ikke så hastigt små børn, hedder du Jørn, spørger han og stikker sin båtter sin pegefinger på Peters næse.

– Øh nææh jeg hedder bare Peter, siger han.

– Peter årh Peter så må din søster der være arrrrh Så Peter er dit navn, så må din søster hedde Nej det duer heller ikke Peter kan man hedde i mange lande, men din søster der, hun hedder Hanne, siger mandslingen og sætter sin pegefinger på Mollys næse.

– Nej jeg hedder Molly, må vi få grød nu?

– Grød vil I have for grød er en gave. Dryp, dryp, dryp Dryp her har I hver en pyt, pyt, pyt Pyt

19. december

Peter og Molly vågner i hinandens arme. De fryser ikke.

– Hvor er vi, spørger Molly

– Hvad skete der, spørger Peter

– Godmorgen skønne to, jeg jer til drømmeland jo tog, lyder en stemme bag dem.

Det er mandslingen. Han griner.

Peter og Molly forstår ikke noget. De er vågnet i butikken hos Carl S Juhl. De har sovet, siden de tog en skålfuld grød.

– Hvorfor er vi her, spørger Peter

– Ih hvor du spørger, du er vist en rigtig lille tidsrøver

– Svar nu bare

– I er på jagt, vær på vagt, I er på rette spor, det er ikke bare noget jeg tror, hvis I er cool, lover jeg at det bliver jul.

– Selvfølgelig bliver det jul, siger Molly, hvorfor skulle det ikke blive det?

– Jul er for alle, både herremænd, hunde og trælle. Er ikke alle glade, har julen taget skade

– A hva, udbryder Peter

– Årrrh altså hør nu her. I leder efter jeres hund, Monty. Monty er en god hund, som er blevet ked af det, fordi Torben Tæppetisser har forbudt kødben. Nu er Monty taget ud for at redde julen for alle hunde, men han er desværre taget til fange af Torben Tæppetisser. I er taget ud for at finde Monty, og gør I det, redder I julen. Er I med?

– Øhhh det tror jeg nok, siger Peter og undrer sig over, at Carl S. Juhl pludselig er stoppet med at rime.

– Det skal du ikke bekymre dig om. Jeg forsøgte bare at være lidt mystisk, forklarer Carl S. Juhl.

– Men hvordan ved du alt det om os?

– Der er mere mellem himmel og jord, end man lige går og tror Hov det var ikke engang med vilje, jubler Carl S. Juhl.

– Nu skal I bare høre, fortsætter han og forklarer dem hele historien om Monty og Torben Tæppetisser. Han fortæller også, hvor Monty holdes fanget, og børnene er klar til at tage derud med det samme for at befri deres hund.

– Rolig nu. Vi skal have en plan. Torben Tæppetisser er en garvet rotte. Ham løber man ikke lige om hjørner med. Men jeg har en plan. Hør her, siger han og fortæller om planen.

20. december

Peter og Molly sover længe for Carl S Juhl har brugt det meste af natten på at udtænke og fortælle om planen. Han har også afsløret, at han har et hemmeligt system, hvor han kan få fat på alle mulige mennesker og følge med i, hvad Torben Tæppetisser laver.

Da børnene vågner, er de spændte på at se, det hemmelige system.

– Ja ja jeg skal lige komme ind i det først. Kig lige den anden vej, siger han og sætter sig ved en fortryllende skærm med guldgrene rundt om.

– Så nu er jeg klar. Se nu bare her. Nu skriver jeg, at vi mangler hjælp til at finde en hund, der er blevet væk, og så trykker jeg lige på denne magiske sendeknap Og vupti, så er det bare at vente.

– Er det ikke bare Facebook, spørger Peter.

– Hysch, du må ikke sige det så højt. Det er et tophemmeligt system, som kan være farligt i de forkerte hænder, snerrer Carl.

– Men alle har da Facebook. Det er slet ikke hemmeligt, fortsætter Peter.

– Nej det er da klart, sådan som du bralrer ud med det. Snart kender hele verden til det. Så hold dog din mund, knægt.

Peter giver op og spiller med på Carls fantasi.

Og uanset om Facebook er et hemmeligt system eller ej, så bliver der for alvor reageret på opslaget. Flere hundrede skriver, at de vil komme og hjælpe.

Hen på aftenen banker det på døren. Carl åbner og der står en hob af mennesker fra hele landet.

– Vi hundefolk må holde sammen, fordi vi alle elsker hunde, og gerne vil hjælpe hinanden og finder det yderst urimeligt, at nogen stjæler andres hunde, råber de i taktfast.

Carl inviterer dem på aftensmad. Boghvedegrød og brune ris.

– Så er der ris og grød, råber han stolt ud over forsamlingen, som dog har svært ved at skjule skuffelsen over, det ikke er risengrød.

– Men skal vi ikke afsted, siger Peter.

– Nej nu skal vi have en god nats søvn ovenpå et solidt måltid mad, og så er vi klar i morgen, siger Carl.

21. december

Efter en god nats søvn begiver hoben sig ud for at finde Monty. Egentlig er det ikke så svært, da de gennem den magiske skærm har kunnet se, at Torben Tæppetisser er checket ind i sit eget hjem og ikke har forladt det de sidste par dage.

De traver gennem skov, krat, mudder og sjaup til de når huset. De går rundt om huset for at få et blik ind i lokalerne, men de kan ikke se noget. Siden Monty stod samme sted, er samtlige vinduer blevet blokeret af store papkasser.

Peter og Molly kalder på Monty, som svarer med en ivrig gøen.

– Det er ham, råber Molly glad.

– Was ist das, lyder det pludselig på klingende tysk.

Befrierne kaster sig om bag nogle træer. Derfra kan de se en muskuløs mand komme ud og kigge rundt. Han ser sur og nervøs ud på samme tid.

Til sidst sætter han sig ind i bilen, som han åbenbart også sprang ud fra.

Hoben lister frem igen.

– Vi skal være stille, hvisker Peter.

Carl S. Juhl, der er den mindste af dem alle, går forrest, da han hurtigst kan gemme sig. Han tænker så det knager. Egentlig havde planen været at finde Monty ved at kigge ind gennem vinduerne, men så længe de ikke kan se ind, kan de ikke lokalisere den forsvundne hund.

Peter undrer sig over, hvordan det næsten kunne tage en hel nat at fortælle om en plan, der var så dårlig, men han tør ikke sige noget. Carl virker som en, man ikke skal genere.

– Jeg må tænke, snerrer den lille mand arrigt.

Hans udbrud får igen tyskeren til at reagere. Han springer ud af sin store bil, som en schæferhund på politiopgave. Han kigger sig omkring, snuser til jorden, mens en lang tråd af savl forbinder hans underlæbe med græsset.

Carl er stivnet af skræk. Han står lige foran tyskerens udspilede øjne.

– Ein Gartenzwerg, konstaterer han og snuser videre.

Igen må han rykke ind i bilen uden at have fundet noget.

– Kom, hvisker Carl, vi smutter hej, og lægger en ny plan til i morgen.

22. december

En lang nat er overstået, og en ny plan har taget form. Hoben, Carl, Molly og Peter har i fællesskab fundet ud af, at tyskeren er vejen til Monty. De vil narre ham til at vise vej til Monty.

Igen står de mange mennesker samlet i træerne ved huset. Molly sniger sig langsomt op mod huset. Heldigvis er det mørkt, så hun kan nemt gemme sig. Hun går hele vejen rundt om huset, mens hun hvisker Montys navn.

Inde i det mørke rum er Monty mere end trist. Han har opgivet ethvert håb om at komme ud i virkeligheden igen. Han har ikke bevæget sig i utallige timer, da hans ene øre pludselig stritter direkte mod loftet.

– Moooooooooonty, lyder det fra den anden side af væggen. Stemmen er helt svag, men Monty genkender den. Det er Mollys fine pigestemme.

Inden kroppen, når at reagere på kaldene, åbner Monty sin mund og begynder at gø for fulde hals. Molly kaster sig i skjul, mens hun fortsætter med at hviske hans navn.

Resten af folkemængden har taget opstilling i træerne bag den sorte bil.

– VERDAMT, lyder det fra bilen, inden døren flyver op og den tyske vagt spæner gennem mørket, mens han bander Monty langt væk.

Han løber hen langs muren, sparker et gigantisk hul i den grå mur, flyver ind til Monty, som han på det uvenligste beder om at være stille.

Med det samme Monty ser hullet i muren, springer han gennem luften og ud gennem hullet. I springet rammer han tyskeren på skulderen, og tyskeren tumler om på betongulvet.

I hoben findes tre murere og to tømrere, som sammen får lappet hullet i en fart. Tyskeren er fanget og Monty er fri.

Den arrige tysker brøler fra sit fangenskab. Der lyder flere dunk, da han forsøger at sparke et nyt hul i muren, men ingen mennesker kan sparke huller i mure to gange. Det ved alle.

Monty springer hen til Molly og Peter, som begge får et kæmpe hundekram. Det bliver et hjerteligt gensyn mellem de tre.

Inde hos Torben Tæppetisser undrer han sig over, at Monty åbenbart er blevet meget sur i sit fangenskab,

Han slår det dog væk igen og fortsætter sit soloædegilde.

– Nu skal vi hjem, Monty, siger Peter.

Men Monty begynder at klynke.

– Vil du ikke hjem?

Monty skubber flere gange til dem med sin snude.

– Jeg tror, han vil vise os noget, siger Molly, kom vi følger efter ham.

Monty lunter op mod huset, finder et vindue og slår snuden mod ruden.

– Hvad er det, spørger Peter.

Monty slår tænderne mod ruden, så der lyder høje prik inde i stuen.

Torben Tæppetisser undrer sig over lydene og går op mod vinduet, fjerner kasserne og står nu ansigt til ansigt med hele hoben af mennesker. Flere af dem har taget mobiltelefonen frem for at lyse ind ad vinduet, så de bedre kunne se.

Det skarpe lys rammer fedtpletterne på Torben Tæppetissers kinder. Hoben ser den stolte hundeminister i underbukser og med kødbensfedt og -saft løbende ned ad kinderne.

Aldrig har han været så flov.

Hoben bryder sammen af grin. Flere fotograferer ministeren med deres telefoner. Han bliver rasende og spæner ud mod dem i de bareste underbukser.

– Giv mig de telefoner, råber han og løber efter de mange mennesker, der flygter ud i skoven sammen med Monty.

23. december

Hele natten er gået med at flygte i skovene omkring Torben Tæppetissers hjem. Da flokken endelig er sluppet af med den glubske minister, er solen så småt ved at stå op over byen. De skynder sig ind i Carl S. Juhls Ris&Grød.

– I behøver ikke låse døren, lyder det fra Carl, der sniger en lang slikstok frem fra under disken.

– Med denne er vi sikre, siger han, men først skal vi tage hævn over hr. Tæppetisser.

Carl S. Juhl lægger alle billederne af Torben Tæppetisser op på sin hemmelige skærm, som måske bare er Facebook.

Og snart er det Torben Tæppetisser, der bliver jagtet gennem skovene af flokkevis af journalister. Billederne går i den grad viralt, og Torben Tæppetisser får endelig den berømmelse, han altid har drømt om. Men det var vist ikke sådan, han havde forestillet sig det.

Om aftenen toner en brødebetyngt Tæppetisser frem på de danske tv-skærme. Han er klædt i jakkesæt og skjorte.

– Hm Hmmm, siger han, Jeg har spist kødben, fortsætter han, mens man kan høre, at samtlige fotografer i rummet tager deres billeder i netop det sekund.

– Der er tale om en fejltagelse fra min side, og det er på ingen måder mit partis politik, at mennesket skal spise hundenes kødben. Jeg har handlet på egen hånd, siger han og slår fast, at alle hunde naturligvis får gratis kødben denne jul. Til sidst trækker han sig fra sin post, og afslører at han nu vil slå sig ned som kvægbonde i Timbuktu.

– Så er min mission slut, siger Carl S. Juhl og lægger slikstokken i en fordybning i disken, som passer præcis til stokken.

Med det samme falder væggene til siden. Butikken begynder langsomt at snurre rundt, hurtigere og hurtigere går det, indtil den vægløse butik hvirvler op mod himlen. Hele hoben, Molly, Peter og Monty kastes af og flyver ud mod skyerne, hvor de opsluges af et stort sort hul. Et drøn lyder over den lille by, inden alle på nær Carls S. Juhl lander på gaden foran Slagter Flæskes slagterbutik.

24. december

Molly, Peter og Monty er på vej hjem til mor og far. Da de når huset, er der fyldt med politibiler foran den lille villa.

– Hvad er der sket, udbryder Peter og sætter farten op.

De tre løber hen mod huset, op til hoveddøren, som bliver smækket op.

– Der er I, lyder det fra mor og far i kor, hvor har I været?

– Vi har bare fundet Monty, fortæller Molly.

– Vi har været så bange, fordi I har været væk så mange dage. Vi ringede til politiet, som hjalp os med at prøve at finde jer, siger mor.

– Men vi har fundet Monty, siger Molly.

– Det er også dejligt at have Monty hjemme igen, siger mor, nu kan det endelig blive jul.

Hele dagen fyldes med julehygge, lækre dufte, juletræslytning og voldsom utålmodighed.

Om aftenen samles familien om det veldækkede spisebord. Andeskindet er sprødt, de brune kartofler er søde og klistrede og risalamanden har den perfekte konsistens.

– Det er noget værre noget med ham Torben Tæppetisser, siger mor til far.

– Hvad for noget, spørger Peter.

– Årh det er sådan noget voksensnak. Det forstår I ikke, siger far, nu skal vi danse om juletræet.

Da de obligatoriske omgange om træet er overstået, gør familien klar til at kaste sig over de mange pakker, da det pludselig banker på døren.

Peter og Molly styrter ud for at åbne døren, og der i døråbningen står selveste julemanden.

– Ho Ho HOoooo er der nogle søde børn her, spørger han.

Molly og Peter bekræfter, og de får en ordentlig omgang gaver af den gavmilde julemand. Han har også et stort kødben med til Monty, som allerede er i gang med at tygge sig igennem sit første ben.

– Jeg skulle hilse fra Carl, siger julemanden til Molly, Peter og Monty, inden han forsvinder ud i den nyfaldne sne.

En lysende sværm glider hen over himlen, mens en rumlende latter fylder lydteppet over byen.

– Jeg elsker jul, siger Molly.

– Det gør jeg også, siger Peter.

– Jeg elsker kødben, tænker Monty, der lover sig selv, at han næste år ikke vil glemme, hvorfor julen er så fantastisk.